

Проект Методики оцінки майнових прав інтелектуальної власності

Відповідно до статті 9 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» та з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань Фонд державного майна України 25 березня 2008 року на своєму офіційному сайті оприлюднив «Проект Методики оцінки майнових прав інтелектуальної власності»;

На даний час оцінка майнових прав інтелектуальної власності в Україні здійснюється відповідно до загальних підходів до оцінки всіх видів майна та майнових прав, визначених Національним стандартом «1» «Загальні засади оцінки майна та майнових прав», затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2003 року «1440», та положень Національного стандарту «4» «Оцінка майнових прав інтелектуальної власності», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03.10.2007 «1185».

Прийняття наказу Фонду державного майна України «Про затвердження Методики оцінки майнових прав інтелектуальної власності» дозволить деталізувати методи та оціночні процедури під час оцінки майнових прав на об'єкти права інтелектуальної власності, сприяти охороні інтелектуальної власності, спрямованої на формування цивілізованого ринку об'єктів права інтелектуальної власності та забезпечення ефективного захисту державних та суспільних інтересів, пов'язаних з ними.

Проект Методики оцінки майнових прав інтелектуальної власності

МЕТОДИКА ОЦІНКИ МАЙНОВИХ ПРАВ

ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Загальні положення

1. Методика оцінки майнових прав інтелектуальної власності (далі - Методика) розроблена в розвиток положень Національного стандарту №4 «Оцінка майнових прав інтелектуальної власності», що затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 03.10.2007 №1185 (далі - Національний стандарт №4).

2. Методика застосовується з метою проведення оцінки об'єктів права інтелектуальної власності при прийнятті управлінських рішень з об'єктами державної і комунальної власності під час:

приватизації (корпоратизації);

створення підприємств (господарських товариств) на базі державного та комунального майна, а також майна господарських товариств з державною часткою (часткою комунального майна) у статутному фонді;

у разі відчуження такого майна у випадках, встановлених законодавством, крім випадків відчуження майна згідно із Законом України «Про правовий режим майна Збройних Сил України»;

визначення вартості внесків учасників (засновників) господарських товариств у разі,

коли до статутних фондів зазначених товариств вноситься державне (комунальне) майно, майно господарських товариств з державною часткою (часткою комунального майна) у статутному фондї;

визначення вартості цілісних майнових комплексів господарських товариств, до статутних фондів яких вноситься державне (комунальне) майно;

виділення або визначення часток майна у спільному майні, в якому є державна (комунальна) частка;

застави державного та комунального майна, а також майна господарських товариств з державною часткою (часткою комунального майна) у статутному фондї;

повернення об'єктів приватизації у державну власність, у тому числі за рішенням суду;

передачі майна в оренду (повертається після закінчення строку дії договору оренди або його розірвання);

здійснення повноважень управління об'єктами державної власності відповідно до законодавства.

3. Оцінці майнових прав інтелектуальної власності передуює підготовчий етап, який включає виявлення, інвентаризацію об'єктів права інтелектуальної власності відображених та не відображених в бухгалтерському обліку, постановки на облік за результатами роботи інвентаризаційної комісії згідно з порядком, що затверджується Фондом державного майна України.

4. Оцінка майнових прав інтелектуальної власності проводиться на підставі результатів їх інвентаризації.

Методичні основи визначення вартості майнових прав інтелектуальної власності

5. Процедура оцінки вартості майнових прав інтелектуальної власності повинна містити послідовність, що відтворює загальні вимоги до проведення незалежної оцінки майна, відображені у Національному стандарті №1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав». Під час оцінки майнових прав інтелектуальної власності найчастіше оцінюється їх ринкова вартість.

6. Вибір бази оцінки майнових прав інтелектуальної власності здійснюється відповідно до вимог, встановлених Національним стандартом №1.

При визначенні ринкової вартості інтелектуальної власності слід враховувати:

нематеріальний, унікальний характер об'єкту оцінки;

поточне використання об'єкту інтелектуальної власності;

можливі галузі використання, найбільш вірогідну ємність і частку ринку, витрати на виробництво і реалізацію продукції, що випускається з використанням об'єкту інтелектуальної власності, об'єм і тимчасову структуру інвестицій, потрібних для освоєння і використання об'єкту інтелектуальної власності в тій або іншій галузі;

ризики освоєння і використання об'єкту інтелектуальної власності в різних галузях, зокрема ризики недосягнення технічних, економічних, експлуатаційних і екологічних характеристик, ризики недобросовісної конкуренції та інші;

стадії розробки і промислового освоєння об'єкту інтелектуальної власності;

можливість і ступінь правового захисту;

об'єм прав, що передаються, і інших умов договорів про створення і використання об'єкту інтелектуальної власності;

спосіб виплати винагороди за використання об'єкту інтелектуальної власності;

інші чинники.

Підходи до оцінки інтелектуальної власності

7. При оцінці ринкової вартості інтелектуальної власності оцінювач зобов'язаний використовувати (або обґрунтувати відмову від використання) дохідний, порівняльний і витратний підходи до оцінки. Оцінювач має право самостійно визначати в рамках кожного з підходів конкретні методи оцінки. При цьому враховується обсяг і достовірність ринкової інформації, доступної для використання того або іншого методу.

8. Використання дохідного підходу здійснюється за умови можливості отримання доходів (вигод) від використання інтелектуальної власності.

В оцінці майнових прав інтелектуальної власності дохідному підходу належить особливе місце як підходу, який найбільш достовірно відображає дійсну цінність об'єктів інтелектуальної власності. Базою дохідного підходу є принцип очікування, який встановлює, що вартість власності визначається сумою поточних (приведених до дати оцінки) вартостей всіх майбутніх вигод, отримання яких вона забезпечує своєму власникові.

9. Доходом від використання інтелектуальної власності є різниця за певний період часу між грошовими надходженнями і грошовими виплатами (далі - грошовий потік), що отримується правовласником за надане право використання інтелектуальної власності.

Основними формами грошових надходжень є платежі за надане право використання інтелектуальної власності, наприклад, роялті, паушальні платежі та інші.

10. Величина платежів за надане право використання інтелектуальної власності розраховується на основі найбільш вірогідного значення, яке може скластися, коли сторони угоди діють розумно, маючи в своєму розпорядженні всю необхідну інформацію, а на величині платежів не відбиваються які-небудь надзвичайні обставини.

Основними формами вигод від використання інтелектуальної власності є:

економія витрат на виробництво і реалізацію продукції (робіт, послуг) і/або на інвестиції в основні і оборотні засоби, зокрема фактичне зниження витрат, відсутність витрат на отримання права використання інтелектуальної власності (наприклад, відсутність ліцензійних платежів, відсутність необхідності виділення з прибутку найбільш вірогідної частки ліцензіара);

збільшення ціни одиниці продукції, що випускається (робіт, послуг);

збільшення фізичного об'єму продажів продукції, що випускається (робіт, послуг);

зниження виплат податків і (або) інших обов'язкових платежів;

скорочення платежів в рахунок обслуговування боргу;

зниження ризику отримання грошового потоку від використання об'єкту оцінки;

поліпшення тимчасової структури грошового потоку від використання об'єкту оцінки;

різні комбінації вказаних форм.

Вигоди від використання інтелектуальної власності, що оцінюється, визначаються на основі прямого зіставлення величини, ризику і часу отримання грошового потоку від використання інтелектуальної власності з величиною, ризиком і часом отримання грошового потоку, який отримав би правласник без використання інтелектуальної власності.

11. Визначення ринкової вартості інтелектуальної власності з використанням дохідного підходу здійснюється шляхом дисконтування або капіталізації грошових потоків від використання інтелектуальної власності.

12. Визначення ринкової вартості інтелектуальної власності, засноване на дисконтуванні, включає наступні основні процедури:

визначення величини і поточної структури грошових потоків, що створюються використанням інтелектуальної власності;

визначення величини відповідної ставки дисконтування;

розрахунок ринкової вартості інтелектуальної власності шляхом дисконтування всіх грошових потоків, пов'язаних з використанням інтелектуальної власності.

При цьому під дисконтуванням розуміється процес приведення всіх майбутніх грошових потоків від використання інтелектуальної власності до дати здійснення оцінки за визначеною оцінювачем ставкою дисконтування.

13. Визначення ставки дисконту та капіталізації проводиться відповідно до вимог, встановлених Національними стандартами №1 та №4.

14. Для об'єктів оцінки, що приносять за рівні періоди часу грошові потоки від використання інтелектуальної власності, рівні за величиною між собою або що змінюються однаковими темпами, величина вартості визначається шляхом капіталізації майбутніх грошових потоків від використання інтелектуальної власності.

Визначення ринкової вартості інтелектуальної власності, засноване на капіталізації, включає наступні основні процедури:

визначення грошових потоків, що створюються використанням інтелектуальної власності;

визначення величини відповідної ставки капіталізації грошових потоків від використання інтелектуальної власності;

розрахунок ринкової вартості інтелектуальної власності шляхом капіталізації грошових потоків від використання інтелектуальної власності.

Під капіталізацією розуміється визначення на дату проведення оцінки вартості всіх майбутніх рівних між собою або таких, що змінюються з однаковим темпом величин грошових потоків від використання інтелектуальної власності за рівні періоди часу. Розрахунок проводиться шляхом ділення величини грошового потоку від використання

інтелектуальної власності за перший після дати проведення оцінки період на визначену оцінювачем відповідну ставку капіталізації.

15. При розрахунку ставки капіталізації для грошових потоків, що створюються оцінюваною інтелектуальною власністю, слід враховувати: величину ставки дисконтування (віддача на капітал); найбільш вірогідний темп зміни грошових потоків від використання інтелектуальної власності і найбільш вірогідна зміна її вартості (наприклад, при зменшенні вартості інтелектуальної власності у зв'язку зі скороченням терміну її корисного використання, що залишився, - враховувати повернення капіталу, інвестованого в придбання інтелектуальної власності).

Ставка капіталізації для грошових потоків, що створюються оцінюваною інтелектуальною власністю, може визначатися шляхом ділення величини грошового потоку, що створюється аналогічною інтелектуальною власністю, на її ціну.

16. Пошук реального економічного ефекту здійснюється за наступними напрямками:

перевага в ціні одиниці продукції, що випускається і реалізовується з використанням оцінюваного НМА;

виграш в собівартості одиниці продукції в частині змінних витрат;

виграш в собівартості в частині умовно-постійних витрат;

перевага в обсязі реалізації продукції;

надходження ліцензійних платежів.

17. Реальний економічний ефект, що утворюється від використання об'єкту оцінки, виділяється за допомогою процедури порівняння параметрів режиму його використання в господарській діяльності підприємства. При цьому слід застосовувати порівняння їх в часі і порівняння в просторі.

Окрім визначення реального економічного ефекту оцінювач має можливість його штучного виділення. Такі процедури методу роялті ґрунтуються на загальному початковому припущенні про те, що було б, якби оцінювана інтелектуальна власність не належала її сьогоdnішньому власникові. У такому разі особа, що використовує чужі виключні права, зобов'язана була б здійснювати регулярні ліцензійні платежі на користь власника. Розмір цих платежів розраховується відповідно до п.15 Національного стандарту №4 та практики ліцензійних угод, що склалася. Проте такі платежі не проводяться, оскільки насправді права належать сучасному власникові інтелектуальної власності, і він звільнений від цього обов'язку. Економія, що утворюється в результаті такого звільнення, ототожнюється з додатковим прибутком, створюваним інтелектуальною власністю.

У методі роялті розмір гіпотетичного ліцензійного платежу визначається шляхом множення річної виручки від реалізації продукції, випущеної із застосуванням інтелектуальної власності (за вирахуванням ПДВ та інших непрямих податків), на ставку роялті.

Додатковий прибуток, що утворюється від економії на гіпотетичних ліцензійних платежах, є додатковим прибутком до оподаткування. До власника вона надійде за вирахуванням платежу по податку на прибуток. Чистий прибуток розглядається як грошовий потік, створюваний інтелектуальною власністю при поточному використанні, на основі якого оцінювач будує прогноз надходження майбутніх грошових потоків.

18. Використання порівняльного підходу здійснюється за наявності достовірної і доступної інформації про ціни аналогів продажу об'єкту оцінки (далі - аналог) і дійсні умови операцій з ними. При цьому може використовуватися інформація про ціни операцій, пропозицій і попиту.

19. Основною процедурою порівняльного підходу, що застосовується до оцінки окремих активів підприємств, є метод порівняння продажів.

Суть цього методу полягає у визначенні ринкової вартості власності на основі цін фактичних продажів об'єктів аналогічного призначення і адекватної корисності. Процедура будується на внесенні до цін продажу об'єктів-аналогів поправок (коригувань), що враховують істотні відмінності, що є у них, від об'єкту оцінки.

20. Існують три необхідні умови застосовності методу порівняння продажів:

фіксація на ринку фактів продажу об'єктів аналогічного призначення і порівнянної корисності;

доступність інформації про ціни продажу і дійсні умови здійснення цих операцій;

наявність аналітичної інформації про ступінь впливу відмінних особливостей і характеристик таких об'єктів на їх вартість.

Ці три умови пояснюють проблематичність і рідкість використання методу порівняння продажів для практичної оцінки безпосередньо об'єктів інтелектуальної власності. Відсутність необхідних об'ємів даних призводить до того, що інформація, що стає доступною, про операції з інтелектуальною власністю використовується в оцінці найчастіше як орієнтовна, тобто така, що не впливає на підсумкове значення ринкової вартості.

21. Метод порівняння продажів завжди використовується при оцінці інтелектуальної власності, коли виникає необхідність визначення вірогідної ціни продажу товару, що випускається із застосуванням об'єкту оцінки.

Визначення ринкової вартості інтелектуальної власності з використанням порівняльного підходу здійснюється шляхом коригування цін аналогів.

22. Визначення ринкової вартості з використанням порівняльного підходу включає

наступні основні процедури:

визначення елементів, по яких здійснюється порівняння об'єкту оцінки з аналогами (далі - елементів порівняння);

визначення по кожному з елементів порівняння характеру і ступеня відмінностей кожного аналога від оцінюваної інтелектуальної власності;

визначення по кожному з елементів порівняння коригувань цін аналогів, відповідних характеру і ступеню відмінностей кожного аналога від оцінюваної інтелектуальної власності;

коригування по кожному з елементів порівняння цін кожного аналога, що згладжує їх відмінності від оцінюваної інтелектуальної власності;

розрахунок ринкової вартості інтелектуальної власності шляхом обґрунтованого узагальнення скоригованих цін аналогів.

До елементів порівняння відносяться чинники вартості об'єкту оцінки (чинники, зміна яких впливає на ринкову вартість об'єкту оцінки) і характеристики операцій з інтелектуальною власністю, що склалися на ринку.

23. Найбільш важливими елементами порівняння, як правило, є:

обсяг оцінюваних майнових прав на об'єкти інтелектуальної власності;

умови фінансування операцій з інтелектуальною власністю (співвідношення власних і позикових засобів, умови надання позикових засобів);

зміна цін на інтелектуальну власність за період від дати укладення угоди з аналогом до дати проведення оцінки;

галузь, в якій були або будуть використані об'єкти інтелектуальної власності;

територія, на яку розповсюджується дія прав, що надаються;

фізичні, функціональні, технологічні, економічні характеристики аналогічних з оцінюваним об'єктів;

попит на продукцію, яка може проводитися або реалізовуватися з використанням інтелектуальної власності;

наявність конкуруючих пропозицій;

відносний об'єм реалізації продукції (робіт, послуг), вироблених з використанням інтелектуальної власності;

термін корисного використання інтелектуальної власності;

рівень витрат на освоєння інтелектуальної власності;

умови платежу при здійсненні операцій з інтелектуальною власністю;

обставини здійснення операцій з інтелектуальною власністю.

24. Величини коригувань цін визначаються, як правило, наступними способами:

прямим попарним зіставленням цін аналогів, що відрізняються один від одного тільки по одному елементу порівняння, і визначенням на базі отриманої таким чином інформації коригування по даному елементу порівняння;

прямим попарним зіставленням доходу (вигоди) двох аналогів, що відрізняються один від одного тільки по одному елементу порівняння, і визначення шляхом капіталізації різниці в доходах коригування по даному елементу порівняння;

шляхом визначення витрат, пов'язаних зі зміною характеристики елемента порівняння, по якому аналог відрізняється від об'єкту оцінки;

експертним обґрунтуванням коригувань цін аналогів.

25. Використання витратного підходу здійснюється за наявності можливості відтворення або заміщення об'єкту оцінки.

Витратний підхід до оцінки інтелектуальної власності заснований на визначенні витрат, необхідних для прямого відтворення або заміщення об'єкту оцінки з урахуванням його зносу.

26. Визначення ринкової вартості з використанням витратного підходу включає наступні основні процедури:

визначення суми витрат на створення нового об'єкту, аналогічного об'єкту оцінки;

визначення величини зносу об'єкту оцінки по відношенню до нового аналогічного об'єкту

оцінки;

розрахунок ринкової вартості об'єкту оцінки шляхом віднімання від суми витрат на створення нового об'єкту, аналогічного об'єкту оцінки, величини зносу об'єкту оцінки.

27. Сума витрат на створення нового об'єкту, аналогічного об'єкту оцінки, включає прямі і непрямі витрати, пов'язані зі створенням інтелектуальної власності і приведенням її в стан, придатний до використання, а також прибуток інвестора - величину найбільш вірогідної винагороди за інвестування капіталу в створення інтелектуальної власності.

28. Сума витрат на створення нового об'єкту, аналогічного оцінюваному об'єкту інтелектуальної власності, може бути визначена шляхом індексації фактично понесених у минулому правовласником витрат на створення оцінюваного об'єкту інтелектуальної власності або шляхом калькуляції в цінах і тарифах, що діють на дату оцінки, всіх ресурсів (елементів витрат), необхідних для створення аналогічного об'єкту інтелектуальної власності. При проведенні індексації слід керуватися індексами зміни цін по елементах витрат. За відсутності доступної достовірної інформації про індекси зміни цін по елементах витрат можливе використання індексів зміни цін по відповідних галузях промисловості або інших відповідних індексів.

Прибуток інвестора може бути розрахований виходячи зі ставок віддачі на капітал при його найбільш вірогідному аналогічному по рівню ризику інвестуванні і періоду часу, необхідного для створення оцінюваної інтелектуальної власності.

29. Витратний підхід застосовується відносно тих майнових прав інтелектуальної власності, які створюються самими правовласниками і для яких не існує ефективного ринку (науково-дослідні і дослідно-конструкторські розробки, програмні продукти спеціального призначення і ін.).

Залежно від того, яка документація, що підтверджує витрати на створення об'єкту оцінки, може бути надана правовласником, оцінювач обирає процедуру, найбільш доречну в конкретній ситуації:

якщо у замовника є документально зафіксований кошторис витрат, оцінювач може застосувати метод початкових витрат або метод відновної вартості;

якщо кошторис відсутній, він може бути розроблений самим оцінювачем в рамках використання методу вартості заміщення.

30. Застосування будь-якої процедури витратного підходу, оцінки, що приводить до вартості об'єкту, як нового, повинне завершуватися визначенням зносу.

31. Метод прямого вітворення будується на використанні реальних ретроспективних даних про витрати, проведені з метою створення оцінюваних результатів інтелектуальної діяльності. Його особливістю є обов'язковість індексації виявлених витрат з метою їх приведення до рівня цін на товари і послуги, що відповідає даті оцінки. Така індексація може проводитися із застосуванням індексу споживчих цін, що розраховується Держкомстатом. Дозволяється також застосування галузевих індексів у разі доступності інформації про них (у будівництві і суміжних галузях).

32. Ринкова вартість об'єкта за даним методом визначається в наступній послідовності:

досліджується бухгалтерська звітність підприємства за той період, протягом якого виконувалася робота зі створення об'єкта інтелектуальної власності, і доведенню його до готовності до використання в запланованих цілях, при цьому виявляються всі фактичні витрати, безпосередньо пов'язані із створенням (придбанням) об'єкта;

будується календарний графік фактичного витрачання коштів;

проводиться приведення виявлених фактичних витрат до дати оцінки за допомогою індексів, що враховують зміну цін за час, що пройшов з моменту здійснення витрат до часу виконання оцінки;

скориговані витрати підсумовуються і отримана сума збільшується на розмір розумного підприємницького прибутку (по ставці, не меншій ставки рефінансування ЦБ України);

визначається в грошовому виразі величина зниження вартості об'єкту оцінки, обумовленого застаріванням, що накопичилося з моменту створення НМА до дати оцінки.

33. При застосуванні методу заміщення об'єктів інтелектуальної власності визначається сума витрат, необхідних для створення нової точної копії оцінюваного об'єкта. Ці витрати повинні бути розраховані на основі цін, що діють на дату оцінки, на товари, послуги і вартість робочої сили у відповідному регіоні і у відповідній галузі економіки.

Вартість об'єкта за даним методом визначається в наступній послідовності:

виявляються фактичні витрати всіх ресурсів, пов'язаних зі створенням і введенням в дію об'єкта, в їх фізичному вимірюванні. Ці дані витягуються з бухгалтерської звітності підприємства за той період, протягом якого виконувалася робота зі створення об'єкта і доведення його до стану готовності до використання;

на базі фактичної витрати ресурсів і цін на товари, послуги і вартості робочої сили у відповідному регіоні і у відповідній галузі економіки, що діють на дату оцінки, розраховується сума витрат;

отримана сума витрат збільшується на розмір розумного підприємницького прибутку;

визначається в грошовому виразі величина зниження вартості, обумовленого застаріванням, що накопичилося за час, що пройшов з моменту створення об'єкта до дати його оцінки.

Вартість заміщення відображає вартість створення нового активу, еквівалентного об'єкту оцінки за функціональними можливостями і варіантами його використання. При цьому не

потрібна повна ідентичність структури об'єкту і природи його складових частин.

Застосування цього методу можливе в двох варіантах:

за наявності інформації про вартість створення конкретного активу аналогічного призначення і порівняної корисності;

за відсутності інформації про вартість створення об'єктів-аналогів оцінювач може самостійно побудувати кошторис витрат.

Загальні рекомендації до проведення оцінки

34. Оцінку вартості інтелектуальної власності рекомендується проводити відповідно до методичних основ використання різних підходів до оцінки інтелектуальної власності, наведених вище.

Підсумкова величина вартості об'єкту оцінки визначається оцінювачем шляхом обґрунтованого узагальнення результатів розрахунку вартості інтелектуальної власності, отриманих при використанні різних підходів до оцінки.

Узагальнення результатів розрахунків здійснюється оцінювачем, як правило, на підставі обраних ним критеріїв узагальнення і встановлених пріоритетів критеріїв узагальнення шляхом порівняння між собою результатів розрахунків по кожному з критеріїв.

35. При оцінці оцінювач зобов'язаний використовувати інформацію, що забезпечує достовірність звіту про оцінку як документа, що містить відомості доказового значення. Об'єм використовуваної при оцінці інформації, вибір джерел інформації і порядок використання інформації визначаються оцінювачем.

36. Звіт про оцінку майнових прав інтелектуальної власності повинен містити:

опис об'єкта оцінки, який дає змогу його ідентифікувати;

дату оцінки та дату завершення складення звіту, а у разі потреби - строк дії звіту та висновку про вартість майна відповідно до вимог законодавства;

мету проведення оцінки та обґрунтування вибору відповідної бази оцінки;

перелік нормативно-правових актів, відповідно до яких проводиться оцінка;

перелік обмежень щодо застосування результатів оцінки;

виклад усіх припущень, у межах яких проводилася оцінка;

опис та аналіз зібраних і використаних вихідних даних та іншої інформації під час проведення оцінки;

опис об'єкту оцінки (сфера застосування, об'єм прав, що передаються, а також фізичні, функціональні, технологічні, економічні і інші характеристики);

опис правомірності використання оцінюваного об'єкту (за наявності документа, що встановлює право, вказівка його реквізитів);

опис продукції (робіт, послуг), що виробляються з використанням оцінюваного об'єкту;

опис результатів аналізу ринку продукції (робіт, послуг), що виробляється і реалізовується з використанням оцінюваного об'єкту;

опис джерел отримання доходів (вигод) від використання оцінюваного об'єкту;

висновки щодо аналізу існуючого використання та найбільш ефективного використання об'єкта оцінки;

виклад змісту застосованих методичних підходів, методів та оціночних процедур, а також відповідних розрахунків, за допомогою яких підготовлено висновок про вартість майна;

письмову заяву оцінювача про якість використаних вихідних даних та іншої інформації, особистий огляд об'єкта оцінки (у разі неможливості особистого огляду - відповідні пояснення та обґрунтування застережень і припущень щодо використання результатів оцінки), дотримання національних стандартів оцінки майна та інших нормативно-правових актів з оцінки майна під час її проведення, інші заяви, що є важливими для підтвердження достовірності та об'єктивності оцінки майна і висновку про його вартість;

висновок про вартість майнових прав інтелектуальної власності;

додатки з копіями всіх вихідних даних, а також у разі потреби - інші інформаційні джерела, які роз'яснюють і підтверджують припущення та розрахунки. формулювання мети оцінки і планованого використання результатів оцінки.

37. В разі якщо оцінка майнових прав інтелектуальної власності відповідно до вимог Методики оцінки майна, що затверджується Кабінетом Міністрів України, строк дії висновку про їх вартість майнових прав інтелектуальної власності визначається згідно з вимогами Методики.

В інших випадках строк дії висновку про вартість майнових прав інтелектуальної власності може визначатися відповідними органами, що використовують результати цієї оцінки.

38. В разі якщо активи відображені в балансі підприємства за переоціненою вартістю (ринковою або залишковою вартістю заміщення (відтворення)), то об'єкти права інтелектуальної власності також підлягають переоцінці за ринковою вартістю.

[Фонд державного майна України](#)